

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. Q. N.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 1417/25, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **K. N. N.**, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2024, č. j. OAM-16206-32/PP-2023, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2024, č. j. 4 A 35/2024-59,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížností napadl v záhlaví označený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného o neudělení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky rodinného příslušníka občana Evropské unie pro důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek [§ 87e odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)]. Žalobci byla stanovena lhůta k vycestování z území České republiky do 35 dnů od právní moci rozhodnutí žalovaného.

[2] Součástí kasační stížnosti byl také návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Stěžovatel tento návrh odůvodňuje tím, že nepřiznáním odkladného účinku by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života jeho samotného a jeho rodinných příslušníků, zejména mladší dcery. Stěžovatel žije na území České republiky téměř 30 let, je zde plně integrován a vytvořil si zde rozsáhlé rodinné a sociální vazby. Na území České republiky má celou nejbližší rodinu, tj. manželku a dvě dcery, N. K. N., a N. K. A., se kterými žije ve společné domácnosti, obě dcery jsou občanky České republiky. Mimo území České republiky nikoho nemá, ve Vietnamu byl naposledy před více než 10 lety. V případě návratu do země původu by měl potíže začlenit se do tamního způsobu života, najít si zaměstnání a ubytování. V České republice pracuje, finančně zajišťuje svou rodinu, podporuje své dcery a pečuje o ně a zajišťuje jim rodinné zázemí. Stěžovatel si je vědom, že k situaci přispěl svou trestní minulostí, kdy byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Na základě dobrého chování byl však podmíněně propuštěn. Své minulosti lituje, a chce budovat vztah se svou rodinou. V případě nepřiznání

odkladného účinku by byl nucen vycestovat do země původu, čímž by jeho mladší dcera opět ztratila otce a stěžovatel by byl vytržen z rodinných vazeb. Odjezd dcery se stěžovatelem do země původu není možný, neboť bude nastupovat v České republice na vysokou školu. Je zcela nemyslitelné, že by stěžovatel mohl dceru pravidelně navštěvovat na základě krátkodobých víz, aby jejich vztah zůstal nenarušen, vzhledem k finanční situaci rodiny stěžovatele. Z důvodu nesplňování podmínky trestní zachovalosti bude mít stěžovatel zároveň velmi omezené možnosti, jak do České republiky cestovat. Stěžovatel by se tak mohl s reálnou šancí na získání pobytového oprávnění vrátit do České republiky až po zhlazení jeho odsouzení (tj. v roce 2038).

[3] Stěžovatel dále uvedl, že pokud by byl kasační stížnosti odkladný účinek přiznán, nevznikla by mu do vydání rozhodnutí o kasační stížnosti újma, neboť by se obnovila tzv. fikce pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele nevznikne přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti újma třetím osobám a nedojde k ohrožení důležitého veřejného zájmu. Stěžovatel uložený trest z části vykonal a byl podmíněně propuštěn. Domnívá se, že trestní soud nepovažoval jeho pobyt na svobodě za rozporný s veřejným pořádkem, a byl přesvědčen, že stěžovatel povede řádný život.

[4] Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti připomněl, že stěžovatel byl pravomocně odsouzen za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k odnětí svobody nepodmíněně na dobu 9 let. Dne 26. 10. 2023 byl podmíněně propuštěn z výkonu trestu se zkušební dobou do 26. 10. 2028. V případě stěžovatele nejsou naplněny předpoklady pro přiznání odkladného účinku, neboť stěžovateli nehrozí vznik závažné újmy. Dcery stěžovatele jsou již dospělé a samostatné. Manželka stěžovatele pracuje a finančně zajišťuje rodinu, což tak činila po dobu výkonu trestu stěžovatele. Přítomnost stěžovatele u nejmladší dcery není nezbytná ani z jiných vážných důvodů. Stěžovatel měl od propuštění z vězení dostatek času opět si vybudovat zázemí v zemi původu. Stěžovatel navíc s matkou a bratrem, kteří bydlí ve Vietnamu ve vlastním domě, udržuje kontakt a má se tedy kam vrátit. Stěžovatel si již v době páchaní závažné trestné činnosti musel být vědom případných následků svého nezákonného a zavrženíhodného jednání i v rovině jeho pobytového oprávnění na území České republiky. Přiznání odkladného účinku by bylo rovněž v rozporu s veřejným zájmem. K přerušení rodinného života došlo již v minulosti, když byl stěžovatel ve výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel se svým jednáním dopouštěl významně společensky nebezpečné závažné trestné činnosti, kdy jeho zjištěné osobní jednání představuje nebezpečí veřejnému pořádku a celospolečenským zájmům v boji s drogovou kriminalitou a organizovaným zločinem.

[5] Podle § 107 s. ř. s. kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přičemž za tím účelem přiměřeně užije § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a současně přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na konkrétní situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel, jenž musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal

pokračování

výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a uvést její intenzitu. Stěžovatelem uvedená tvrzení musí svědčit o tom, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu (resp. s napadeným správním rozhodnutím) obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.

[6] Po zhodnocení okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Je sice zřejmé, že rozhodnutí žalované zasahuje do práva stěžovatele (a jeho rodiny) na soukromý a rodinný život, avšak v posuzovaném případě je tento zásad relativizován několika okolnostmi. K tvrzené újmě odvozované od negativního zásahu do jeho vztahu s mladší dcerou Nejvyšší správní soud uvádí, že styk stěžovatele s dcerou není bezpodmínečně spjat s nutností dlouhodobější osobní přítomnosti stěžovatele na území České republiky. Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že dcera je zletilá, samostatná, bude nastupovat na vysokou školu a příležitostně si přivydělává na brigádách. Stěžovatel jí přispívá 5.000 Kč měsíčně, kromě toho jí již nic nekupuje. Po dobu výkonu trestu stěžovatele péči o dceru plně zabezpečovala jeho manželka, která má stále zaměstnání, a není tak na žalobci závislá. Dcera nemá žádné zvláštní potřeby. Stěžovatelova dcera tak nadále může na území České republiky pobývat s matkou, která ji může podporovat při studiu, přičemž nic nebrání tomu, aby stěžovatel dceru finančně podporoval ze země původu. Nelze tedy dovodit, že by v případě nepřiznání odkladného účinku mohlo z hlediska mladší dcery dojít k vážné újmě.

[8] Z rozhodnutí žalovaného vyplývá, že obě jeho dcery jsou dospělé státní občanky České republiky. Starší dcera již od vysoké školy bydlela na kolejích a plánuje se přesídlit za svým přítelem do Švýcarska. Osobní přítomnost stěžovatele na území České republiky tak pro starší dceru není nezbytná. Rovněž nebyla tvrzena ani osvědčena její závislost na žalobci. Stejně tak manželka stěžovatele na něm není materiálně závislá. Není přitom vyloučeno, aby společně s manželem vycestovala do země původu. Kontakt stěžovatele s dcerami a manželkou navíc není zcela vyloučen, neboť v důsledku rozhodnutí žalovaného není stěžovateli zakázán pobyt na území České republiky. Rodinní příslušníci stěžovatele ho též mohou navštívit v zemi jeho původu. Navíc je třeba konstatovat, že rodinné vazby stěžovatele byly oslabeny jeho předchozím několikaletým pobytem ve výkonu trestu odnětí svobody.

[9] Nebyly rovněž shledány žádné překážky pro vycestování stěžovatele do země původu. Stěžovatel je v produktivním věku, plně právně způsobilý, bez zdravotních omezení. V zemi původu přitom žil 20 let, zná tamní jazyk i kulturní zvyklosti. Navíc zde ve vlastním domě žijí jeho matka a bratr, se kterými je stěžovatel v kontaktu.

[10] Odhlížet v daném případě nelze ani od nutnosti naplnění další stanovené podmínky, a sice že přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem (zde zájmem na zachování veřejného pořádku). K otázce možného rozporu s důležitým veřejným zájmem se Nejvyšší správní soud již vyjádřil v usnesení ze dne 19. 11. 2014, č. j. 1 Azs 160/2014-25, když dospěl k závěru, že „[p]okud jde o možný rozpor s důležitým veřejným

zájmem, je opět nutné poměřit na jedné straně újmu brozící stěžovateli v případě nepřiznání odkladného účinku, a na straně druhé důležité zájmy společnosti. Pro zamítnutí návrhu přitom nepostačuje pouze existence kolidujícího veřejného zájmu, jak by se mohlo zdát z doslovného výkladu § 73 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení nutno vykládat ústavně konformním způsobem, a proto je třeba za pomoci testu proporcionality vážit intenzitu brozícího zásahu do základního práva svědčícího žalobci s intenzitou narušení veřejného zájmu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2008, č. j. 5 As 17/2008-131, č. 1698/2008 Sb. NSS)“. Žalovaný i městský soud shledali nebezpečí, že by stěžovatel mohl při svém dalším pobytu na území České republiky závažně narušit veřejný pořádek, neboť v minulosti se svým úmyslným jednáním dopustil závažné trestné činnosti (zapojení organizované skupiny provozující rozsáhlý systém obstarávání, skladování a dodávek chemikálií do varen metamfetaminu), za kterou mu byl pravomocně uložen trest odnětí svobody v trvání 9 let. Existují zde tedy vážné obavy, že by odložení účinků rozhodnutí mohlo narušit veřejný zájem v takové intenzitě, že ochrana tohoto zájmu převažuje nad poskytnutím dočasné ochrany stěžovatelových práv do doby rozhodnutí soudu. Ostatně ze stejných důvodů zamítl žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku žalobě i městský soud usnesením ze dne 12. 8. 2024, č. j. 4 A 35/2024-39.

[11] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nejsou splněny, a proto návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku jeho kasační stížnosti zamítl. Tímto rozhodnutím dočasné povahy však soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí meritorní posouzení věci.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. prosince 2024

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu